

Начальник вагонного депо Здолбунів Йосип ГАВРИЩАК: “Для мене важливо, щоб працівники депо бачили, хто і як саме вирішує виробничі й соціальні питання. Це – основа нашої взаємодовіри”

– Йосипе Володимировичу, де і як розпочиналася Ваша залізнична трудова біографія?

– Почалося усе зі Здолбунівського залізничного училища, яке я закінчив у 1971 році. Був скерований на роботу у вагонне депо Здолбунів. Потім за сімейними обставинами – дружина навчалася в Тернополі – я перевівся на роботу в Тернопільське вагонне депо, де пропрацював шість років, за цей час заочно закінчив Дніпропетровський інститут залізничного транспорту за спеціальністю інженер-механік. А далі повернувся у вагонне депо Здолбунів. Із 1982 року працював заступником начальника депо з ремонту, а з 1986 року – на посаді начальника вагонного депо.

– Двадцять три роки...

– Так, роки летять швидко. З одного боку ніби й оглянутися не встиг, як усе це промайнуло, а з іншого є що згадати стосовно роботи, бо за цей час у депо багато що змінилося: і, власне, робота, і форми її організації, і стиль керівництва усіма структурними підрозділами депо, усе це – вимоги, продиктовані часом. Були часи, коли в депо працювало 1215 осіб, зараз значно менше – 760 осіб. Наказом Гендиректора Укрзалізничної ми визначені серед 52 вагонних депо залізниць України базовим структурним підрозділом, тобто наш кадровий потенціал та ремонтна база відповідає сучасним вимогам організації праці. Це не раз засвідчували результати роботи. Депо знаходиться на головному ході залізниці, ми першими зустрічаємо вантажні вагони і ми ж випускаємо вагони із залізниці в цьому напрямку. Через це до якості нашої роботи особлива увага. Що стосується питань експлуатації рухомого складу, то маємо кілька пунктів підготовки вагонів. Зараз особливої уваги надаємо ще одному стратегічному для нас пункту, який обслуговує станції Клесів і Сарни, де ми готуємо піввагони під навантаження щабелем. Рухомий склад зараз у тяжкому стані, нового одержуємо дуже мало, доводиться мати справу зі старим, ремонтувати, відновлювати... У минулому році нам довелося додатково виконувати завдання з капітального ремонту, ми успішно справилися, відремонтували 109 вагонів. Зараз займаємося ремонтом цистерн з-під азоту. До активів депо можна віднести наявність доброї виробничої бази і кваліфікований кадровий потенціал. Люди з наших країв не так прагнуть виїхати на заробітки за кордон, як це характерно для Заходу України, тому ми не маємо такої великої плінності кадрів і можемо пишатися нашими працівниками. За попередні роки депо технічно оновилося в багатьох напрямках. Наприклад,

маємо всю необхідну технологічну оснастку для виконання модернізації візків вантажних вагонів. Є в нас прораховані економічні ефекти цієї операції, депо в достатній кількості забезпечене запасними частинами, необхідними для виконання цієї модернізації. У цьому році ми отримали вже і боковини, і надресорні балки для роботи. Ми власними силами виконали всі завдання, які стояли перед нами в питанні забезпечення цього оснащення, створили невеличку бригаду, яка виконала деякі завдання з реконструкції підсобно-заготівельних цехів. Це дало змогу розширити можливості цієї технології, бо колись виробничі операції відбувалися в тісних приміщеннях, людям платили за шкідливі умови праці. Дуже важливо те, що зараз люди виведені зі шкідливих зон. На перспективу депо готує до виконання найскладніших завдань, незалежно від змін економічної ситуації в державі і в залізничній галузі. Оскільки ринкові умови праці змінюються, ми змушені заздалегідь реагувати на ці зміни, враховувати їх у роботі на перспективу. Свого часу за завданням керівництва залізниці депо багато зробило для оснащення у Бродях пункту підготовки цистерн під налив нафти, але економічні пріоритети змінилися і зараз цей пункт не завантажений роботою. Дуже сподіваюся, що ця наша масштабна робота не пропаде, і все ж таки прийде час, коли цей пункт стане в пригоді залізниці.

– Йосипе Володимировичу, за плечима у Вас двадцять трирічний досвід керівної роботи. Але нинішній час, мабуть, найскладніший у Вашій трудовій біографії. Як Ви працюєте з людьми зараз у цей непростий час, якими людськими та професійними принципами керуєтесь?

– Стосунки між колегами по роботі, в т.ч. і між керівником та підлеглими, незалежно від посади, віку та життєвого досвіду повинні будуватися на взаємоповазі. Якщо є взаємоповага, то завжди можна гарантувати, що результат буде досягнутий. Завдання виконавця – виконати те, що йому доручено, незважаючи ні на що. А завдання керівника – стабілізувати ситуацію і зробити її зрозумілою для усіх. Найбільше людей виводить з рівноваги невідомість, коли вони не знають, що буде завтра і як усе складеться? У такі моменти дуже багато залежить від досвіду й авторитету керівника, який повинен продемонструвати усім просту й прозору керівну політику, ефективні й справедливі рішення, внаслідок яких працівники забезпечені роботою і підприємство функціонує. Щотижня, у четвер, я зустрічаюся з працівниками депо у механічному цеху й ми відверто спілкуємося на усі найскладніші для нас теми. Частина питань вирішується одразу на місці, інша частина відкладається на певний час, але не на вічне виконання. Для усіх зрозуміло, що є такі питання, які неможливо вирішити в цьому році і, можливо, не вдасться вирішити в наступному, але є такі питання, які за правильного підходу, наполегливості та волі усіх причетних вирішуються через деякий час. Для мене дуже важливо, щоб працівники депо бачили, як саме вирішуються усі – виробничі й соціальні питання. Це – основа нашої взаємодовіри.

Крім того, є ще ряд принципів, яких, на мою думку, повинен дотримуватися керівник. Серед них такі: дав доручення – проконтролюй виконання; керівник повинен чітко пам'ятати все, що обіцяє: якщо пообіцяв – мусиш виконати; не впевнений, що зможеш зробити – не обіцяй і чесно скажи, що не можеш і поясни чому саме не можеш. Ще одне правило: людині завжди треба подякувати за зроблену добру справу. У нас тверде правило в поведінці щодо ветеранів транспорту. Ми шануємо ветеранів і завжди намагаємося віддати їм належне за трудове життя, віддане транспорту. Молодь

це бачить і в цьому, на мою думку, є великий виховний ефект. Молода людина розуміє, якщо вона пропрацює тут в депо усе життя, то її так само шануватимуть, як сьогодні шанують нинішніх ветеранів. І, повертаючись до вимог, які стоять перед керівником, хочу особливо наголосити, що керівник не має права відставати від життя. У 2004 році я без відриву від виробництва здобув другу освіту – економіста в Дніпропетровському університеті залізничного транспорту ім. академіка Лазаряна.

– Що спонукало Вас до здобуття ще однієї освіти?

– Бажання йти в ногу з життям, не відставати від сучасних економічних знань. Побачивши, що за попередні півтора-два десятиліття з'явилося багато нових знань, принципово змінилася законодавча база в фінансово-господарській діяльності, я зрозумів, що треба вчитися.

– Як відбувається співпраця з профспілкою?

– З профспілкою я завжди знаходив порозуміння, бо зрозуміло, що не можна працювати в різні боки. У профспілці теж далеко не все просто й легко, їм не вистачає передбачених відрахувань на усі потреби і тому, я завжди намагаюся йти назустріч потребам профспілкового комітету, розумію, що треба провести для людей той чи інший захід, треба передбачити необхідне фінансування, і ці питання вирішуються нами спільно. Нерідко буває так, що ми – адміністрація – ініціюємо розгляд питань, які стосуються, наприклад, трудової дисципліни. Маємо підтримку профспілки, одержуємо від них якісь важливі пропозиції, тобто усе, що потрібно для вирішення питання по суті.

– Тривалий час Ви поєднуєте роботу на залізниці із громадською діяльністю, зокрема, із депутатською.

– У попередні роки я був депутатом обласної ради, працював у комісії з питань приватизації. Зараз я обраний депутатом Здолбунівської районної ради, очолюю комісію з питань планово-економічних та комунальної власності. Вважаю, що це – довіра не лише до мене особисто, але й визнання авторитету трудового колективу нашого депо й усього Здолбунівського залізничного вузла.

– У якому стані стосунки депо та інших залізничних підрозділів із міською владою?

– Ці стосунки є робочими, діловими і добросусідськими. Допомагаємо і міській, і районній радам у багатьох соціальних питаннях. Наприклад, на замовлення міської ради ми в депо виготовляли усе необхідне оснащення для дитячих ігрових майданчиків – гойдалки, лавки та інше обладнання. Це в нас враховувалося як підсобно-допоміжна діяльність. Керівники підприємств району обрали мене головою громадської ради. Депо допомагало на благодійних засадах ремонтами в пологовому та дитячому відділеннях Здолбунівської районної лікарні. Ми відремонтували нашу залізничну лікарню у Рівному. Неодноразово допомагали ремонтами приміщень нашої лікарні у Здолбуніві. До нас часто звертаються настоятелі храмів за різною допомогою. Допомагаємо чим можемо, бо це – справа Божа.

– Які найгостріші проблеми стоять сьогодні перед Вами, як начальником депо, і перед депо, як відокремленим структурним підрозділом?

– Одна з таких проблем полягає в тому, що ми не можемо вільно розпоряджатися заробленими коштами – спочатку гроші централізуються, а потім вирішується питання, кому й скільки повернути. Ми колись і на конференції трудового колективу піднімали це питання, але поки що воно не вирішується. Ще одна проблема – суто виробнича і наша внутрішня – модернізація.

Є у нас такі основні засоби, які здалося б або модернізувати, або замінити на більш нові й досконалі. Маємо, наприклад, деревообробний цех, обладнання в ньому застаріло. Оновивши обладнання, можна було б заробляти кошти підсобно-допоміжною діяльністю – виготовленням меблів. І століяри в нас є 4-5 розрядів, які могли б цю роботу робити кваліфіковано, але потрібні нові деревообробні верстати. Таким чином, можна було б заробити додаткові кошти. Пригадую свого часу в нас у депо виготовлялося близько шістдесяти найменувань різноманітних товарів народного споживання. Але потім виникли проблеми, бо треба було мати на усе ліцензії. З часом і ці питання можна було б повіршувати, але є чимало організаційних проблем, з яких не “вилізеш” без додаткових капіталовкладень. Сьогодні простий цвях купити – потрібні кошти, їх ми ніби заробляємо, але їх у нас нема. Це – проблема.

– Як падіння обсягів перевезень відобразилося на трудовій дисципліні? Які проблеми у зв'язку з цим виникли в трудового колективу й у Вас?

– Ми передбачили виникнення ряду проблем, які стосувалися ще одного вихідного дня. Постаралися максимально запобігти можливим шкідливим наслідкам. Передбачили і підміни, і збільшення кількості вихідних, які треба було перекидати організаційно. Звичайно, найбільш неприємно те, що падіння обсягів робіт призвело до зменшення зарплат і потерпіли люди, яким через рік-два йти на пенсію, і це зменшення заробітної плати відобразиться на розмірі їхньої пенсії. А люди ці ні в чому не винні – усе життя сумлінно працювали. Зверталися до мене і ті сім'ї, яким з тих чи інших причин і до кризи жилося скрутно, а тут зарплата ще зменшилася... Поки що якимось обійшлося у нас без суттєвої плінності кадрів, але двох висококваліфікованих газоелектротролярників ми змушені були відпустити у неоплачувану відпустку на пару місяців, хоча вони й нам були дуже потрібні, але вказівка є вказівка.

– Чи маєте Ви у цій ситуації якісь свої бачення, свої рецепти виходу з кризи для депо? Чи є якісь невикористані резерви, але для їх активізації, наприклад, не вистачає Ваших особистих можливостей?

– Основну проблему я вже окреслив – депо дуже багато втратило, коли перестало бути юридичною особою. Якби така можливість у нас була, то мого досвіду вистачило б для того, щоб організувати виробництво в деяких напрямках більш ефективно. Коли до 1993 року ми були юридичною особою, то значно більше було можливостей для більш ефективної роботи. Могли ми на той час і житло будувати господарським способом, і розширювати виробництво, і котельню споруджували, могли надавати різні послуги з ремонту і в теперішніх умовах це були б додаткові доходи, а зараз рамки можливостей дуже вузькі й доводиться жити й працювати у цих рамках.

– І нарешті Ваші побажання з приводу ювілею депо.

– У цьому році депо виповнюється сімдесят років. З нагоди цього ювілею я від керівного складу депо хочу подякувати усьому трудовому колективу, усім хто працює зараз у депо, усім, хто працював у депо в минулі десятиліття, побажати моїм колегам міцного здоров'я, щастя, домашнього тепла, радості й віри в те, що наша важлива державна справа – залізнична галузь – буде і надалі працювати нормально, стабільно і при цій нагоді хочу запевнити керівництво залізниці, що ми завжди на головному ході будемо сумлінно виконувати усі завдання, які на нас покладені.

Записав Ігор ПАРАЩАК
Фото автора